

Sigrid Andrassen, 18 ár: Eg hafi spælt við 1. deildarliðnum hjá KÍ, men skal ekki venja nakað lið í ár. Eg hafi lært sera nógv á hesum skeiðnum, t.d. hetta, at fotbóltur (enn) er eyðkendur av, at hetta hevur verið eitt mannfólkaspæl. Í fyrstandi á skeiðnum vildu mannfólkini kki spæla við konufólkini; men hetta varð munandi betri, sum frá leið. Og tað fyrst og fremst orsakað av hugsjónini í skeiðnum: tað leggur júst dent á, at øll kunnu vera við og fáa góð upplivils, sjálvt um fortreytirnar eru sera ymskar.

Jastrid Joensen, 17 ár: Eg fari at spæla við 1. liðið hjá KÍ og skal eisini venja gentur 12-14 ár. Eg hafi lært sera nógv, sum eg ikki havi hugsað um vanliga. Tað er gott at vit sjálvar sleppa at gera iðkaninar, so tað ikki bert er teori. Í fyrstani tordu genturnar ikki at vera seg sjálvar, tá vit finga bóltin, ti vit kendu á okkum.

at tað vóru dreingirnir, sum settu spæltreytirnar. Men tað var eingin trupulleiki sum frá leið, serliga væl haldi eg par-iðkaninar og tey smáu bóltspælini riggaðu til luttakarar við ymskum fortreytum. Eisini haldi eg, at øll í fotbólti eru ella partu skulu vera eins. Í tí sambandinum haldi eg tankan um foreldur/børn-dagar vera frálíkan.

Sonhard Johansen, 36 ár: Eg fari at spæla í summar, men ikki at venja nakað lið. Mær hevur dámað sera væl. Serliga haldi eg tað vera áhugavert, at sjálvt smár bólt-iðkanir kunnu innihalda bæði teir teknisku, fysisku, sosialu og serliga teir taktisku tættirnar í fotbóltsspælinum. Og so er tað eisini gott fyri áskoðarar, sjálvt slíkar, sum eru royndir leikarar: ikki

tær at siga, men hvussu ofta hevur man ikki staðið og rópt út í tóman heim undir dysti? Eisini dámar mær væl hetta, at venjarin ikki veit alt, men at leikararnir skulu tosa saman um eina felags uppgávu. Jú, skeiðið hevur verið sera læruríkt.

Jógvan Andreas Joensen, 29 ár: Eg fari helst at spæla í summar; saman við Per Jacobsen fari eg væntandi at venja dreingirnir hjá KÍ. Mær dámar sera væl grundhugsjónina hjá Max og Knud Aage, nevniliga at góð upplivils skulu setast í hásæti. «Mini-bóltspælið» ger eisini at ein gerst klókari uppá stítt egna fotbóltsliv. Eg haldi, at hetta er ein stór og spennandi avbjóðing fyri føroyska fotbóltsmentan, ti hon vikar við traditiónina og setir spurningin: hvørja uppgávu hava itróttarfeløg okkara?

Framhald av síðu 16

Venjarin hevur heilan

Stutt sagt: møguleikarnir hjá luttakarunum at analysera spælið, meðan tað er í gongd og sjálvir at velja og vraka imillum møgular loysnir er ikki til staðar.

Harafturat: um venjari og leikarar tosa nógv ella litið saman um iðkannina og um leikararnar fáa nógv ella litið at vita frá venjaranum um, hvi teir skulu gera júst hetta, tað velst um hvør venjarin er.

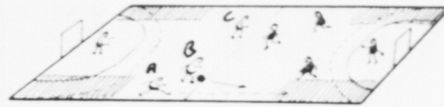
DBU-instrukterarnir seta eisini eitt stórt spurnartekin við, hvørt slíkar íkanir gera nakra sum helst nyttu fyri vanliga fotbóltsdystin. Eftir

teirra tykki hevur eitt lið bert gagn av eini slíkari iðkan í sambandi við fri-spark o.l.

At hugsa við kroppinum

Hvat ber til at seta í staðin fyri hetta? Tað er ein spurningur um, hvat tað er leikararnir skulu læra. Vit gita, at ætlanin er, at teir skulu læra at finna ta rættu lotuna at renna út á veingin í eini sokallaðari «yvirlapping» (A), at koma eftir, at tað nýtist ikki at verða nærmasti maður (B), sum fer inn fyri málið, men at tað kann vera C, sum so eisini skal læra at finna rættu lotuna. So kunnu vit gera eitt mini-spæl við serligum reglum.

Hetta nevna teir «heild-

Tvey lið — fyra leikarar á hvørjum — leika hvørt ímóti øðrum á einum handbóltsvølli. Fer bólturin í handbóltsmálið so er mál, eydnast tað at «yvirlippa», t.v.s., tað eydnast at spæla bóltin inn í horna-umráðini sum á tekeningini og tann hviti (A) fær bóltin inni í okinum aðrenn tann svart, so er eisini mál. Nú er tað upp til leikararnar sjálvur at «telva» soleiðis, at hetta eydnast, flyta seg soleiðis og fáa bóltin at ganga soleiðis, at rum verður fyri at gera mál antin so ella so. Lat okkum hugsa okkum, at tað gongur sera stríðið hjá teimum hvítu. Kanska hava teir ein leikara av tí slagnum, sum ikki plagar at fáa bóltin frá hinum og sum so gevst fyrr ella seinni. Hvussu so? So tosa venjari og leikarar seg fram til, hvi tað ikki eydnast og hvat er til ráða at taka. Møguleikarnir eru nógvir. At taka ein svartan út; at taka ein hvíta inn afturat; at gera horna-økini hjá teimum hvítu stórra, o.s.fr. Og óvugt, er tað ov lætt hjá teimum at gera mál. Harumframt kunnu gerast reglur um, at tað er ikki nóg «mikið» at «yvirlippa»: bólturin skal harumframt skjótast inn fyri málið, ella uppaftur strangari: at tann sum skal «yvirlippa» skal vera aftanfyrir bóltin, ti hann verður avleveraður inn í horna-økini (off-side). Og vøllurin kann minkast ella vaksast (uttandura), málini sumleiðis...

partur-heild=hátturin. Í hesum liggur, at heildin — t.d. ein vanligur dystur — hevur avdúkað nakrar veikar síður í spælinum. Tað ræður tí um at finna tann veika partin burturúr, og so gera eina iðkan, sum leggur dent á hendan partin, men úttan at iðkanin missir tey eyðkenni, sum ein dystur hevur eiga at hava. Iðkanin skal so bota um heildina, t.e. spælið í komandi dysti.

Ongin patent-loysn, men egnar royndir

Hvør er munurin? Max og Knud Aage leggja dent á, at teir ikki hava nakrar patent-loysnir, tí slíkar finnast ikki. Men aðalmunurin er, at í seinna fòrinum er tað so

1) at leikararnir royna seg við sjálvstøðugum spælgreiningum, avgerðum og handlingum, meðan teir iðka

2) at leikararnir gera royndir í, at gera grein fyri, hvi teir gera, sum teir

gera

3) at leikararnir royna seg við samarbeiði

Tilboð og upplivils

— Vit leggja dent á, at itrótturin skal verða tilboð, sum fólk sjálvboðin koma til. Og tilboðið skal vera so fjáttattað sum møgulegt. Og vera fyri øll, siga teir báðir.

Fyrst og fremst ræður tað um, at luttakararnir fáa loyvi til at vera saman og brúka kroppin eftir fòrimuni og soleiðis at tað gevur góð upplivils saman við øðrum. T.v.s., at venjingin í øllum fòrum skal lagast eftir teimum og øllum teimum, sum koma. Hetta vil siga, at

tað ikki — í hvussu er ikki í lægri dieldunum — verður t.d. næsti dystur, sum ger av, hvat skal fara fram undir venjing, men um luttakararnir hava tað stuttligt og um teir gerast betri.

Ítrótturin skal vera eitt fjáttattað tilboð

— Vit trugva ikki uppá, at um øll, sum eru møtt skulu vera við, so ger tað fólk verri til eitt nú bólt. Tvørturímóti. Verða íkaninar lagdar soleiðis til rættis, at tær eru ein avbjóðing fyri øll, bæði sum einstaklingar og sum lið, so noyðast tey at umfata teknikk, taktikk, positivan samveruhat og fyssikk. Og tað ber væl til, sigur Max Rasmussen.

Knud Aage leggur dent á, at tað finnast nógv frálík spæl bæði við og úttan bólt, sum eru fremjandi fyri fotbóltsfatanina. Og stórar partur av teimum eru ikki so fotbóltslík, sum dømini vit hava brúkt omanfyri, men júst egnast til luttakarar við ymsum fortreytum. Og so geva tey eisini luttakarunum breiðari itróttarligar møguleikar, so teir ikki verða læstir sum júst t.d. fotbóltsspælarar ella høgri vøngur ella...

Drúgvfört at broyta

— Tað er ergrynni. Tað, sum skal til, er vilji til at broyta núverandi itróttarmentanina og so at fara í holt við tað. Men tað er ikki bara sum at siga tað, tí hon hevur aldarlangar røtur, millum annað í krigs-herinum sum sosial-um fyrirbrigdi.

